

nud üks holl wanamees vingi peal ja, et professori jalad ka ju väsinud olnud, siis istunud ta tema lõriva. Esmalt olnud ta tuli aega wait, oga viimats püündund ta la wanamehega jutu teha. Kui see suugugi pole räästanud ega ta ennast mitte liigutanud, hakanud professor wanameest ligmaalt maatama ja leidnud siis, et ta püsias inimese luju on. Nühud jäenud ta aga veel rabuliste istumia. Seal astunud üls teine finnaismäss tupp. Ju see mist viiut sähärdujast linnstrülist teadnud, fest natusele waatomise jätele astunud ta wanamehe juure ja tatsuunud ta nina, siis astunud ta professori ette ja tatsuunud ta tema nina, oga ehmatus pole mitte wäite olnud, kui ta forraga tunnud, et professori nina soe. Ta astunud paar samu tagasi, wadanud õige hoolega professori otsa ja tahtnud siis veel teist lorda ta nina tatsuua hakata, aga seal tiskunud professorile noer peale ning viimats näernud nad mõlemad.

Helsingi rahvusteaduslike museum pole veel mitte luigi wano, alles aastal 1874 sügisel wöritis Karjalaste osakond Helsingis nõukõe sähärdaast museumi asutada; sedasama tegi wad hiljemine kõik osakonnad. Lõhenival talvel forjati raha. Keskade oli ju 30,000 marka loos ja sellega asutati museum.

George Stefenson.

(Bildiga).

Ma fardan, taleundrikingijate hulgas on mõni, sed Stefensoni veel ei tunne, aga ise juba mitu korda raudteel on töötinud ning seal Stefensoni imelisi leidust imestanud, fest Stefenson on meie aurumästike ja raudtee tuningas. 9. Junnil 1781 sündis Inglismaal, wäileses lülas see mees, kes meie praeguse aja übelis aurus ja raudteeajaks on teinud. Ta wanemad olinad liht tööinimesed ja ei wöinud sellevarast oma poega mitte koolitada. Aga poist hea tabtmine ajas ta enese ennast koolitama. Seitõmest teistkünnne oastaselt ei mõistnud ta aga veel ei lugeda ega sirjutada. Siis algas ta hoolega ja ei jätnud midagi

öppimata, mis tol aga lätte juhtus ja mis wähä waja nais olema. Et koolitaba tollku saada, pidas ta masina tutja ommitit ja seal lõewas ta singalappimise. Kord tuli üks viijakas tüdrus ja tõi oma singad lappida, aga ei tea tas oli see singade sūu wõi selle sūu. Stefenson funtas oma sūdame neisse singadesse õra, ja et ta wõdeca oma mitte

George Stefenson.

omale ei tohtinud pidada, siis wöritis ta singade omanisu eneselle abihoasats. Palju õnne sai Stefenson omas abielius tunda, fest ta sai omale ühe hea ja armja naese, ühe naese, kes teda öppimises mitte ei talistanud waid edendas. Kuid lühilene oli see abielu. Üks ainus poeg oli selle abielu pärandus. Nega mõõda paraneb Stefensoni eluford, ta sai jõusamaks ning paremate sobtade peale. Masinaid mõistisid ta juba imelomabel teha, aga seal oli ta teis, kes seda mõistisid, ning nõnda ei pandud Stefensoni faan mitte tähelse. Seal juhius üks suur pumpamise masin katki